

Esett az eső, de nagyon jó volt!

Mármint a Jézus Szíve Gyermektábor, amit idén Pusztamaróton rendeztek a Jézus Szíve Nővérek. Az idei mottó az volt, hogy: "Családunk Szent Szíve vagy!" és mindennap külön mottót kapott. Valamint (mint mindig) a tábort korcsoportok szerint osztották fel. A legkisebektől a legnagyobbakig: Szent Imre csoport, Szent Margit csoport, Szent Erzsébet csoport és a Mag csoport (táborvezető képző). Vasárnap még hőség volt és így a ház árnyékába húzódva beszélgettünk, miután megérkeztünk. Vacsora után megismerkedtünk egymással, bár legtöbben már korábban is találkoztunk. Ezután következett a táborúz. Azt tudni kell, hogy mindennap más-más csoport feladata volt megszervezni a zászló fel- és levonást (már ha nem esett az eső), előkészíteni a misét, előadni valamit a táborúztnél és apostolkodni, vagyis segíteni az ebédlőben a konyhás néniknek. Első este a vezetőké volt a főszerep. Megtudhattuk tőlük, hogy Ádám és Éva almaboltot fog nyitni és Dávid valóban "kiütötte" Góliátot. Valamint láthattuk miként főz vacsorát egy "kínai" mesterszakács (amit persze senki sem értett) és hallhattuk a telefonon gyógyítás nagyszerűségét, egy 90 éves néni miként keresi élete párját egy jó segítségével telefonon és a nyilvánvaló betelefonálás játék megfejtése miként változik át teljesen mássá (cicából kutya lett). De a sokak számára már jól ismert dalok sem maradhattak ki. A Szent Erzsébet csoport és a Mag csoport minden este tovább maradt a táborúztnél imádkozni és elmélkedni. Fürdés előtt minden este családtagjainkért mondtunk egy rövid imát. Hétfőn semmi szokatlan nem történt, csak este kicsit szemerkélt az eső. A program a következő volt: zenés ébresztő, torna, zászlófelvonás, reggeli, rendrakás, csoport beszélgetés, mise, ebéd, csendes, pihenő, csoportfoglalkozás, kézműves (ahol mindennap valami gyönyörű dolgot készítettünk), vacsora, zászlólevonás, benti táborúz és lefekvés. Kedden már változott a program. Délután mindenki nagy örömeire számháborúztunk. Senki sem panaszkodott, még ha a vesztes csapatban is volt, akkor sem. Szerdán esőre ébredtünk, ekkor jöttünk rá, mi mindenre is használható egy ebédlő: táborúzhoz, étkezéshez, misékhez, piknikhez, ige liturgiához, kézműveshez és még ott is kirándultunk, az eső miatt. A tábort 5 részre osztották az akadályversenyhez. A csapatok elég furcsa neveket kaptak: vigyorgó vaddisznók, fűrgé fűrjek, rikoltó rókák, mókás mókusok és szende szarvasok. Estére szerencsére már elvonultak a felhők, így a táborúz már kint volt. Mindenkit nagyon meglepett, hogy a nővérek társasága (igaz csak fél órára) új taggal bővült. Másnap a hangos pihenő után az egészséges életmódról tanultunk. Az eső sem tudta a kedvünket szegni. Pénteken a délelőtti csapatversenyen egy történet keretében kellett feladatokat teljesítenünk. A tábor felosztása ugyanaz maradt, mint a "kiránduláson", csak a nevek változtak. Csupán egy rögtönzött feladat volt: az esőkabát felvétele. Az eső szerencsére hamar elállt. Hagyomány, hogy utolsó este a vidámost, ahol minden csoport előad valamit. A versek és a dalok után megtudtuk hogyan kell a halak védelme érdekében vizet spórolva fogat mosni és miként áll össze a szivárvány. Majd visszatért az Orsi-show a 2. évaddal. Eztán egy kissé kifigurázott egyveleg következett a tábor életéből. A végében fuvolázás, az 1 óra hosszan eltartó fürdés és a saját lábában eleső vezető felidézése érdekesen hatott az érintettekre. Az biztos, hogy mindenki jól szórakozott. Aztán szombaton jöttek a szülők. A búcsú előtt a záróprogramon minden csoport bemutatott valamit. Sajnálunk, hogy el kellett válnunk egymástól. De megfogadtuk, hogy tartani fogjuk a kapcsolatot és a következő táborban mind ott leszünk majd.

Sárdi Kata